

- 2) Portugāles Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus;
- 3) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

(¹) OV C 63, 13.03.2010.

Tiesas (trešā palāta) 2012. gada 15. marta spriedums (Corte di Appello di Torino (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — SCF Consorzio Fonografici/Marco Del Corso

(Lieta C-135/10) (¹)

(Autortiesības un blakustiesības informācijas sabiedrībā — Romas konvencijas, TRIPS līguma un WPPT tieša piemērojāmība Savienības tiesību sistēmā — Direktīva 92/100/EK — 8. panta 2. punkts — Direktīva 2001/29/EK — “Publiskošanas” jēdziens — Radiopārraidē atskaņotu fonogrammu publiskošana zobārsta kabinetā)

(2012/C 133/04)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte di Appello di Torino

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: SCF Consorzio Fonografici

Atbildētājs: Marco Del Corso

Piedalās: Procuratore generale della Repubblica

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Corte di Appello di Torino — 1961. gada 23. oktobrī Romā izstrādātās Starptautiskās konvencijas par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, Līguma par intelektuālā īpašuma tiesību aspektiem saistībā ar tirdzniecību (TRIPS līgums) un Pasaules intelektuālā īpašuma organizācijas (WIPO) līguma par izpildījumu un fonogrammām (WPPT) tieša piemērojāmība Kopienu tiesību sistēmā — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 3. panta 2. punkta interpretācija — “Publiskošanas” jēdziens — Radio fonogrammu pārraidīšana un publiskošana zobārsta kabinetā

Rezolutīvā daļa:

- 1) Līguma par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām, kas ietverts 1.C pielikumā Līgumam par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kurš 1994. gada 15. aprīlī parakstīts Marakešā un apstiprināts ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajā

kārtā (no 1986. līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē, un Pasaules intelektuālā īpašuma organizācijas (WIPO) 1996. gada 20. decembrī Ženēvā pieņemtā Līguma par izpildījumu un fonogrammām noteikumi ir piemērojami Savienības tiesību sistēmā;

tā kā Starptautiskā konvencija par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, kas 1961. gada 26. oktobrī pieņemta Romā, nav Savienības tiesību sistēmas sastāvdaļa, tā Savienībā nav piemērojama, taču tā Savienībā rada netiešu iedarbību;

privātpersonas nevar tieši atsaukties ne uz minēto konvenciju, ne uz iepriekš minētajiem līgumiem;

“publiskošanas” jēdziens, kas ir atrodams Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā, un Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvā 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā, ir jāinterpretē, ņemot vērā līdzvērtīgus jēdzienus, kas ir ietverti tajā pašā konvencijā un iepriekš minētajos līgumos, un tas ir jādara tādējādi, lai tas būtu saderīgs ar minētajiem instrumentiem, ievērojot arī kontekstu, kādā šie jēdzieni iederas, un mērķi, kas ir izvirzīts attiecīgajos intelektuālā īpašuma konvenciju noteikumos;

- 2) “publiskošanas” jēdziens Direktīvas 92/100 8. panta 2. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neietver fonogrammu bezmaksas atskaņošanu zobārsta kabinetā, kā tas ir pamatlietā, brīvās profesijas praktizēšanai klientūras interesēs, kas tās klausās neatkarīgi no savas gribas. Līdz ar to šāda atskaņošana nerada fonogrammu producentiem tiesības saņemt atlīdzību.

(¹) OV C 134, 22.05.2010.

Tiesas (trešā palāta) 2012. gada 15. marta spriedums (High Court of Ireland (Īrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Phonographic Performance (Ireland) Ltd/Ireland, Attorney General

(Lieta C-162/10) (¹)

(Autortiesības un blakustiesības — Direktīva 2006/115/EK — 8. un 10. pants — “Lietotāja” un “publiskošanas” jēdziens — Fonogrammu atskaņošana no viesnīcu istabās ierīkoti televizoriem un/vai radioaparātiem)

(2012/C 133/05)

Tiesvedības valoda — angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Ireland

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Atbildētāja: Īrija, Attorney General

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — High Court of Ireland — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīva 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 376, 28. lpp.) 8. panta 2. punkta un 10. panta 1. punkta a) apakšpunkta interpretācija — Fonogrammu pārraidīšana un publiskošana — Autoru un producentu tiesības uz vienreizēju taisnīgu atlīdzību — Jēdzieni “lietotājs” un “publiskošana” — Viesnīcas istabu aprīkošana ar radio un/vai televizoriem, ar kuriem viesnīcnieks izplata apraides signālu

Rezolutīvā daļa:

- 1) viesnīcnieks, kas viesnīcas istabās saviem klientiem uzstāda televizorus un/vai radio, ar kuriem tas izplata apraides signālu, ir “lietotājs”, kas veic pārraidītās fonogrammas “publiskošanu” Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā 8. panta 2. punkta izpratnē;
- 2) viesnīcniekam, kas savu klientu istabās uzstāda televizorus un/vai radio, ar kuriem tas izplata apraides signālu, saskaņā Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktu ir pienākums maksāt taisnīgu atlīdzību par pārraidītās fonogrammas izplatīšanu papildus atlīdzībai, ko maksā raidorganizācija;
- 3) viesnīcnieks, kas savu klientu istabās uzstāda nevis televizorus un/vai radio, ar kuriem tas izplata apraides signālu, bet gan citu aparatūru, kā arī fonogrammas fiziskā vai digitālā formātā, kuras var atskaņot vai noklausīties, izmantojot šo aparatūru, ir “lietotājs”, kas veic fonogrammas “publiskošanas” aktu Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē. Tāpēc viņam par šo fonogrammu pārraidīšanu ir pienākums maksāt “taisnīgu atlīdzību” šī noteikuma izpratnē;
- 4) Direktīvas 2006/115 10. panta 1. punkta a) apakšpunkts, kurā ir paredzēts šīs direktīvas 8. panta 2. punktā noteikto tiesību uz taisnīgu atlīdzību ierobežojums “personiskas lietošanas” gadījumā, neļauj dalībvalstīm atbrīvot viesnīcnieku, kas veic fonogrammas “publiskošanas” aktu šīs direktīvas 8. panta 2. punkta izpratnē, no pienākuma maksāt šādu atlīdzību.

(¹) OV C 161, 19.06.2010.

Tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 22. marta spriedums (Tribunal Supremo (Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)/Boys Toys SA un Administración del Estado

(Lieta C-190/10) (¹)

(Kopienas preču zīme — Definīcija un iegūšana — Agrāka preču zīme — Pieteikuma iesniegšanas kārtība — Pieteikuma iesniegšana elektroniski — Līdzeklis, kas ļauj precīzi noteikt pieteikuma iesniegšanas datumu, stundu un minūti)

(2012/C 133/06)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)

Atbildētājas: Boys Toys SA un Administración del Estado

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tribunal Supremo — Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) 27. panta interpretācija — Kopienas preču zīmes definīcija un iegūšana — Prioritātes tiesības — Pieteikuma iesniegšanas kārtība — Līdzeklis (elektroniskais pasts), kas ļauj precīzi noteikt pieteikuma iesniegšanas datumu, stundu un minūti

Rezolutīvā daļa:

Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, kurā grozījumi izdarīti ar 2003. gada 27. oktobra Regulu (EK) Nr. 1992/2003, 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj papildus dienai ņemt vērā arī stundu un minūti, kad leksējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) ir iesniegts Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums, lai noteiktu, vai šī preču zīme ir agrāka nekā valsts preču zīme, kuras reģistrācijas pieteikums ir iesniegts tajā pašā dienā, lai gan saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas reglamentē valsts preču zīmes reģistrāciju, iesniegšanas stundai un minūtei šajā ziņā ir nozīme.

(¹) OV C 195, 17.07.2010.